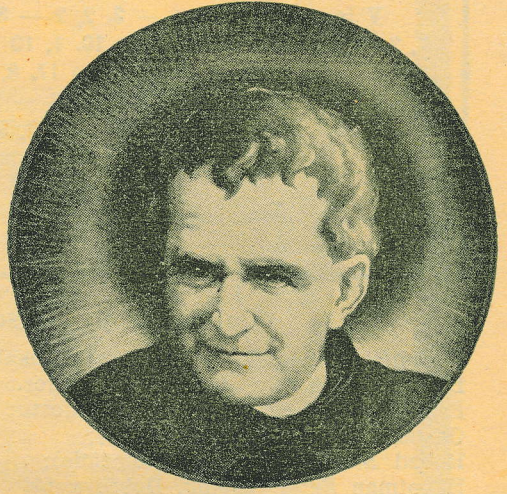

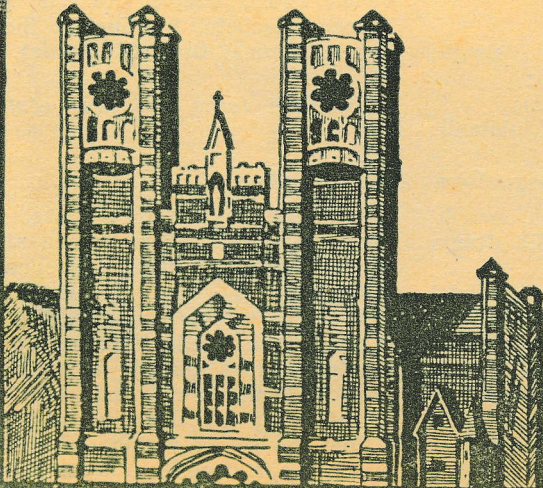
Salezijanski Vestnik

*Don Bosko nas izpodbujaj, da
se posvetimo s čistim življenjem.*
Vezilo za leto 1934.

*S prilogo
ŽIVLJENJE SV. J. BOSKA, 4.*

Poštnina plačana v gotovini

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru: 1. 1, 5 — 2. 3, 26 — 3. 7, 12 — 4. 6, 23 — 5. 9, 1 — 6. 2, 10 — 7. 6, 17 — 8. 4, 6 — 9. 8, 16 — 10. 1, 8 — 11. 6, 20 — 12. 7, 31 — 13. 7, 11 — 14. 8, 14 — 15. 2, 21 — 16. 6, 2 — 17. 3, 29 — 18. 5, 22 — 19. 7, 4 — 20. 9, 7 — 21. 2, 24 — 22. 4, 9 — 23. 6, 18 — 24. 9, 19 — 25. 8, 15 — 26. 5, 27 — 27. 7, 30 — 28. 9, 25 — 29. 3, 28 — 30. 6, 13 — 31. 4, 3

V januarju: 1. 1, 1 — 2. 2, 2 — 3. 3, 3 — 4. 4, 4 — 5. 5, 5 — 6. 6, 6 — 7. 7, 7 — 8. 8, 8 — 9. 9, 9 — 10. 1, 10 — 11. 2, 11 — 12. 3, 12 — 13. 4, 13 — 14. 5, 14 — 15. 6, 15 — 16. 7, 16 — 17. 8, 17 — 18. 9, 18 — 19. 1, 19 — 20. 2, 20 — 21. 3, 21 — 22. 4, 22 — 23. 5, 23 — 24. 6, 24 — 25. 7, 25 — 26. 8, 26 — 27. 9, 27 — 28. 1, 28 — 29. 2, 29 — 30. 3, 30 — 31. 4, 31

Nove častivke:

6. skupina: Ocepek Julijana, Kaplja (Komenda).

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Benedičič Marija, Crngrob (Skofja Loka);	Plevel Katarina, Zalog (Komenda);
Bračko Ivana, Sv. Jurij v Slov. gor.;	Praprotnik Neža in Ana, Brezje (Mozirje);
Esih Alojzij, Loka pri Zidanem mostu;	Rajh Matilda, Velika Nedelja;
Gostiša Anica, Bevke (Vrhnika);	Rant Katarina, Boh. Bistrica;
Hubad Marija, Lahovče (Komenda);	Sovinc Marija, Šmarje pri Jelšah;
Hauptman Peter, župnik, Dobrova pri Ljubljani;	Škrajnar Alojzija, Laze (Boštanj);
Klinc Franc, Zdenska vas (Videm — Dobropolje);	Trontelj Alojzij, Ponova vas (Grosuplje);
Klinc Marija, Vojnik;	Verovšek Jurij, Ljubljana;
Levstik Franc, Loški potok;	Vidic Metka, Podgorje (Kamnik);
Leonardi Marija, Št. Andraž pri Velenju;	Virant Franc, Zlebič (Ribnica na Dol.);
Mrle Josip, Bezgovica (Osilnica);	Volner Elizabeta, Sv. Jurij v Slov. gor.;
Obolnar Marija, Dol. vas (Čatež);	Zarnik Johana, Breg (Komenda).
Pirš Marijana, Kleče (Dol pri Ljubljani);	

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

† bogoslovec Jernej Kušer

Mesec november, spomin vseh mrtvih! Naše misli hite na grobove naših dragih umrlih.

Kakor list z našega drevesa je padel letos in legel v prezgodnji grob naš bogoslovec *Jernej Kušer*, doma iz Vitanja. Vse težave je že premagal, bil je tik ob posvetitvi, pa ga je neznana bolezen odvrnila od knjige, da je moral oditi, zdraviti se v naš zavod v Zagreb na Knežijo, kamor si je sam izbral. Toda kar vidoma je venil, kakor cvetlica, ki od sonca sehne in od zime vene. Umril je v cvetu svojih dni v Zagrebu. Njegovi domači so ga dali prepeljati v domači kraj, kjer naj bi med svojimi mirno počival.

Jernejček je bil zlata duša, nikomur nikdar na svetu še ni žalega storil. Bil je nedolžen kakor otrok in preprost kakor golobček.

Ni bil za ta svet, zato ga je Bog poklical k sebi, škoda bi bilo te rožice s pohorskih planin. Njegovi sobratje so molili za njegovo dušo in ohranili nanj lep in trajen spomin. Naj pri Bogu uživa večni mir!

Zdaj, ko se na vernih duš dan spominjamo svojih dragih, se bomo goreče spet spomnili tudi njega, ki mu ni bilo dano stopiti pred oltar Gospodov, zato pa mu je Bog dal prostor v nebeškem rajnu med angeli, saj je bil Jernejček že tu na zemlji kakor angel.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

Viteškemu kralju Aleksandru I,
ki je padel kot žrtev za našo domovino Jugoslavijo,
čast in slava!

Misijonski mesec

Res, da je mesec oktober šel že mimo nas, toda živi spomini nanj so nam ostali. Mesec oktober ima pri salezijancih svoj poseben pomen. Vsako leto v tem mesecu pohiti truma don Boskovich sinov v razne misijonske kraje.

Odkar je Družba za širjenje vere postavila misijonski dan v ta mesec, je oktober, mesec sv. rožnega venca, postal misijonski mesec. Ves katoliški svet se je zganil na ta poziv sv. cerkve, naj se praznuje misijonski dan, in verniki žrtvujejo po svojih močeh, kar morejo za veliko delo širjenja kraljestva božjega v poganskih krajih. Katoliška akcija pa je kakor da vsa mobilizirana, da čim uspešneje pripravi in izvede misijonski dan v prid katoliški veri.

Se cerkveni prazniki tega meseca spodbujajo k marljivejšemu delu. Saj je že na začetku meseca postavila Cerkve praznik sv. Male Terezike od Deteta Jezusa, ki je zaščitnica misijonov. Ta goreča mlada svetnica je bila vsa vneta za zveličanje duš in je molila za misijone in misijonarje ter je obljubila, da bo v nebesih še posebno za nje prosila. Naše človeške borne moči in molitve se družijo s priprošnjo svetnikov v nebesih. Ali ne bodo združene molitve vse premogle? — Ob koncu meseca pa je na zadnjo nedeljo praznik Kristusa kralja. Kakor da bi Cerkve hotela povedati, za koga gre, čigavi so boji. Nihče nima in je ni imel bolj vroče želje po zveličanju duš, kakor jo je imel Jezus Kristus. On je bil misijonar v vsem polnem pomenu besede. S kakim trudom je misijonaril med svojim ljudstvom in se ni bal na križ, ker je vedel, da bo ta križ zveličaven tistim, za katere je umiral. Umril pa je za ves svet. Nič mu ni huje pri Srcu, kakor če vidi, da je njegova presv. Kri tekla zastoj za toliko in toliko ljudi. Prav zato pa gredo misijonarji v daljne kraje med neverne, ki Kristusa še ne poznajo, in ne vedo, kdo se je zanje žrtvoval, da jim pri-

neso tolažbe in nade v presrečno bodoče življenje. Čim več duš je pridobljenih, tem bolj se širi Kristusovo kraljestvo. Ob koncu meseca ima Kristus kralj praznik, kakor da hoče videti uspeh prizadevanja za misijonski dan.

Vse premalo razumemo dalekosežnost tega dneva. Vse preveč smo brezbrizni za svoje brate. Sveto pismo graja tudi duhovno sebičnost, češ, pravijo nekateri, meni gre za mojo dušo, zadosti mi je, da le to zveličam. Toda sv. pismo pravi: „Vsakemu je Bog naložil skrb za bližnjega. Ali bi ne bil tak človek podoben Kajnu, ki je odgovoril Bogu: »Sem li mar jaz varih svojega brata?« — Kaj je bolj vzvišenega, kakor pa žrtvovati svoje življenje za božjo stvar, kot je pridobivanje duš za Kristusa? Iti v daljne kraje, daleč proč od domovine, podajati se v nevarnost, da morda le eno dušo kdaj pridobiš, ali ni to vzvišena „nеспamet“? To je tista nespamet križa! Koliko jih je že šlo na to križarsko vojsko za Kristusa in vsako leto več jih gre iskat duš Kristusu. Ob teh velikodušnih apostolih, ki gredo neustrašeno nasproti vsem težavam, pa ima mesto tudi vsakdo.

Kdor sam ne more v misijone, lahko doma pri vsakdanjem svojem delu mnogo stori za misijone: z molitvijo in s trpljenjem, ali bolje: z voljnimi prenašanjem trpljenja. Iskrena molitev lahko prinese več sadov, kakor pa ves misijonarjev napor, ker le Bog lahko srce gane, da se kdo spreobrne, in tudi je tako: On mora dati svojo milost. Dal pa jo bo, če bomo prosili za njo. Tak je njegov sklep, da mora človek človeka rešiti. Ta molitev bo sprosil na puščobno izsušeno zemljo dež milosti božje, da bo ozelenela in v nekdanji puščavi bodo pognale v vsej svežosti najlepše cvetlice. To bodo duše, ki jih je milost božja genila in so se spreobrnil.

Velike duše razumejo velik pomen misijonskega dela, zato bi se same rade žrtvovale za druge v misijonih in bi tudi mučeništvo pretrpele, če bi

bilo treba. Mučenec je vsakdo lahko. Saj je mučeništvo v tem, da človek dá svoje življenje in vse, kar ima, za Boga in za bližnjega. Ni pa treba, da bi se to mučeništvo v enem hipu dovršilo. Lahko ti izgoreva življenje na oltarju kot daritev Bogu do konca tvojih dni.

Don Bosko je imel tako veliko dušo, da se je žrtvoval popolnoma vsega za bližnjega. Ko ni mogel sam iti iskat Kristusu duš, je svoje najboljše sinove prežél s to ljubeznijo, da so šli in in doprinesli obilo sadu. Za prvimi misijonarji gredo zdaj vsako leto cele trume don Boskovih sinov in Hčera Marije Pomočnice.

Kako pristrčno je slovo teh misijonarjev, ki gredo učít vse narode, ki še ne poznajo Kristusa in njegovega odrešenja.

Tudi letos jih je odrinilo na vse strani več kot druga leta. Saj je letos don Boskova kanonizacija vzbudila mnogo plemenitih duš med njegovimi

sinovi in hčerami, da so sklenili žrtvovati vse svoje življenje v misijonih.

Sovražnik si nikoli ne da miru. »Hodi okoli«, pravi sveti Peter, »in išče, koga bi požrl.« Ali naj pa bodo Kristusovi misijonarji manj goreči kot je hudobec, ki spravlja duše v večno nesrečo? Čas je, da se vzdramimo in stopimo v vrsto katoliške akcije, ki ima ta najpoglavitnejši namen, da razširi božje kraljestvo na zemlji, zato ji je posebna skrb tudi za misijone.

Vsak more in kolikor more, naj pokaže, bodi z delom, ali z žrtvijo, četudi si bo treba kaj pritrpati, saj ne bo izgubljeno, ampak naloženo na visoke obresti pri Bogu; kdor tega ne zmore, naj moli in svoje trpljenje voljno prenaša ter to daruje Bogu za duše. »Ako si dušo za Kristusa pridobil«, pravi sveti Avguštin, »si svojo preodločil za večno srečo.« Ali ti je za Kristusovo kraljestvo na zemlji? Če ti je, pa dejansko pokaži!

Don Boskov trojni kruh

Don Bosko, naš veliki svetnik, je vse svoje življenje delil svojim gojencem trojni kruh: telesnega, umskega, duhovnega.

Telesni kruh. V prvih časih oratorija je hodilo toliko sirot k don Bosku po kruh. Don Bosko in njegova mati Marjeta pa sta ga jim radostno delila! Koliko kruha je potem razdal v svojih številnih oratorijih, ki so šteli na tisoče in tisoče ubogih in revnih. Vsem tem je dajal kruha, ki so mu ga preskrbeli njegovi sodruđniki in dobre sodruđnice. Kako je bil tečen oni kruh, ki so ga gojenci pojedli v navzočnosti don Boska ali njegovih sinov salezijancev! Včasí pa je kruha zmanjkalo, toda don Bosko ga je s svojo živo vero v božjo previdnost pomnožil, da so ga vsi zadosti imeli.

Umski kruh. To je kruh vede, ki ga je delil s svojimi številnimi spisi in knjigami, s svojim krščanskim naukom, z nagovori, s šolami za dijake in rokodelce in s strokovnimi šolami. Iz teh šol so izšli gojenci, ki so v nadaljevalnih šolah izpopolnili svoje znanje in tako postali s svojo znanostjo, s svojim lepim vedenjem in življenjem koristni člani Cerkve in države. In ti bivši gojenci so raztreseni

po vsem svetu in so s svojim delom in vzornim življenjem zgled drugim in delajo čast salezijanskim šolam, iz katerih so izšli in v katerih so prebili najlepše dni življenja, ko so se vadili v delu in molitvi.

Duhovni kruh. To je nebeški kruh, presv. Evharistija. O, koliko se je don Bosko prizadeval, da bi njegovi gojenci vzljubili Jezusa Kristusa, da bi ga čim pogosteje prejemale v sv. obhajilu! Ko je maševal in delil nebeški kruh, je njegovo obličje žarelo v nadzemskem veselju. Prav ta nebeški kruh je najbolj priporočal svojim gojencem. Zato je ta njegova želja ostala živa v njegovih zavodih in gojenci tako pogosto pristopajo k svetemu obhajilu. To je opora vzgoji in gojencem.

Kdor mu torej hoče napraviti še zdaj veliko veselje, naj sam pogosto pristopa k sv. obhajilu in naj širi evharistično misel.

Žena z berglami

3. maja je bilo, l. 1867. Don Bosko je šel v mestece Karamanja in je imel krasen govor o najdbi svetega križa. Družina

Kostamanja ga je potem povabila na dom in on se je temu povabilu tudi odzval.

Po kosilu je že bilo. Dvojno dvorišče pred hišo je bilo natrpano ljudstva, ki je pričakovalo blagoslova božjega služabnika. Don Bosko stopi doli na dvorišče. Prva oseba, ki se mu predstavi, je bila neka uboga ženica, vsa skrivljena in drsajoča po berglah. Slišala je, kako don Boskov blagoslov pomaga in je prišla tudi ona, čeprav s težavo. Vera in upanje sta jo podpirali. Don Bosko jo je tako nagovoril:

„Kaj bi radi, mamica?“

„O, don Bosko, usmilite se tudi mene, in mi dajte svoj blagoslov!“

„Prav iz srca rad, toda, ali imate zaupanje v Marijo?“

„Imam, pa veliko zaupanje imam.“

„Prositate jo torej pa vas bo uslišala.“

„O don Bosko, vi jo prosite, vi ste svetnik, jaz še moliti prav ne znam.“

„Oba morava moliti.“

„Prav, pa bom, kakor želite.“

„Torej, pokleknite!“

„Ah, don Bosko, tako dolgo je že, kar ne morem več poklekniti. Noge so mi popolnoma odpovedale, kakor da so mrtve.“

„Nič ne de, pokleknite!“

Revica bi bila rada ubogala, zato se je začela spuščati ob berglah na tla. Don Bosko pa ji vzame bergle spod ramen in iz rok ter de odločno:

„Ne tako, ne tako... Pokleknite, kakor se pokleka.“

600 ljudi je bilo navzočih. Množica je gledala v tišini, kakor da je ni bilo. Vse je napeto pričakovalo, kaj se bo zgodilo.

Ženica je bila na tleh na kolenih in je jokala: „Ah, don Bosko, kako naj molim?“

„Zmolite za mano“, ji odvrne don Bosko, „tri zdravamarije k Mariji Pomočnici.“

Ko sta skupaj odmolila tri zdravamarije, ženica čisto sama vstane, nobene bolečine več ne čuti, ko jo je prej dolga leta trpinčila. Don Bosko se ji je nasmehnil, del ji bergle na rame, potem pa dejal: „Pojdite, dobra ženica, in vedno ljubite Marijo Pomočnico!“

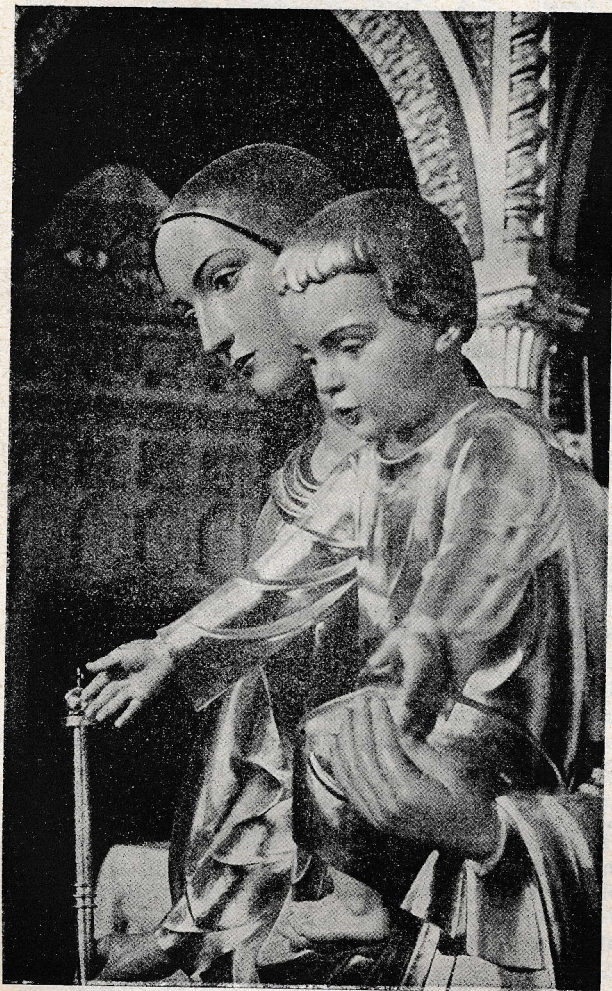
Ženica je šla med začudenim ljudstvom proti domu z berglami na rami, zahvaljujoč se Mariji Pomočnici in svojemu dobrotniku.

Ljudstvo, ki dotlej od začudenja ni črhnilo besedice, se je vrglo proti don Bosku, ki je imel mnogo dela, preden je vse zadovoljil z blagoslavljanjem in tolažilnimi besedami.

Ženica pa je hodila odslej čisto brez pomoči, le ob palico se je opirala, ker je bila že v poznih letih.

Don Bosko je dal tale nauk: „Kolikokrat se na poti k Bogu le s težavo pokoncu držimo. Da gremo brez omahovanja naprej, prosimo za božjo pomoč; vsake-mu jo da, ki ga za njo prosi.“

Don Bosko bo tudi nam pomagati, kakor je drugim.

Zgornji del kipa bratislavske Marije Pomočnice.

Iz naših misijonov

Brazilija

Z nad obrežij Rio Negro (Črna reka). V misijonu Tarakuá so salezijanci letos obhajali desetletnico svojega prihoda v ta kraj. Izmed treh prvih misijonarjev, ki so začeli težko delo med Indijanci, je še samo eden živ in ta je bil navzoč. Užival je veselje, da je sredi nekdanjih gozdov nastala tako lepa naselbina. Zdaj je že lepa vas, ki ima svojo cerkveno hišico. Hišice so vse lesene in lesena je tudi cerkvena. Tam, kjer so nekoč gospodarili krvoločni tigri in se plazile ogromne kače, zdaj vlada v okrilju krščanske civilizacije mirno življenje. Mladina pa raste in se vzgaja v krščanskem duhu pri salezijancih in hčerah Marije Pomočnice. Na stotine teh sinov divjih lesov so šle skozi roke teh vzgojiteljev in so se naučile lepega krščanskega življenja in še marsičesa. Zrasle so številne družine iz bivših gojencev in bivših gojenk ter je tako zagotovljena krščanska vzgoja za cele rodove. Presveto Srce pa kraljuje sredi teh gozdov in vlada v svoji neizmerni ljubezni deleč blagoslov in blagodarove krščanske civilizacije.

Kdor se hoče prepričati, kaj zmore krščanska civilizacija, naj pride sem, in naj pogleda!

Za desetletnico so salezijanski misijonarji sklenili prirediti veliko slovesnost. Že mesec prej so poslali na vse kraje med Indijance obvestilo in vabilo na ta praznik. Da ste videli, kako so naši vaščani čedili in snažili vsak okrog svoje hiše, potem pa še „trg in ulice“. Mali Indijanci so šli na čolnih po reki iskat najlepših palm ob obrežju. Vrnili so se s celim gozdom vej in so okrasili domove, zlasti pa cerkveno. Palme so tu visoke tudi 40 m, pa toliko vrst jih je, da jih ne razvrstite zlepa! — Že na predvečer praznika smo pri ubranem petju imeli blagoslov in nagovor, kakor vse dni tridnevnice. Po večerji pa smo zakurili velik kres. To je bil raj! Pozno v noč je trajalo veselje. Domačini so se odpravili spat, romarji pa so posedli okrog žerjave in si znova in znova pripovedovali dogodovščine svojega potovanja.

Na praznik je bila procesija s kipom presv. Srca. Indijanci v Malem kleru, trideset po številu, so šli lepo oblečeni, pred

kipom pa so belooblečene deklice trosile cvetja pred največjim Dobrotnikom; saj je svojim dragim že deset let izkazoval dobrote, najbolj pa so mu bili hvaležni za milost svete vere.

Kakor povsod v salezijanskih zavodih, tako tudi tu ni smelo manjkati gledališča. Mali Indijanci so uprizorili igrice „Tarcizij“. Morali bi videti te bakrene obraze v rimskih tunikah in slišati njih vloge v portugalskem jeziku! Vse je z odprtimi usti poslušalo in s široko razprtimi očmi gledalo, česar še nikoli ni videlo ne slišalo.

Za vse božjemu Srcu čast in slava!

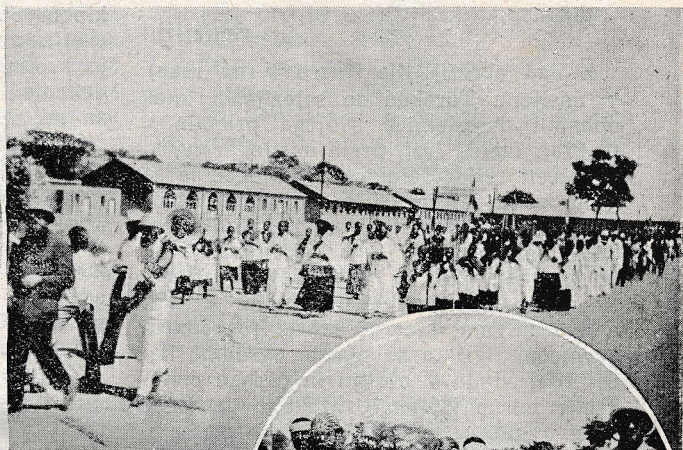
Junaštvo poljskega misijonarja na Kitajskem

V zadnjih dneh meseca majnika so vsi tukajšnji evropski in kitajski časopisi v uvodnih člankih prinašali vest o junaštvu katoliškega duhovnika salezijanca Teodorja Wiečorka. V Hongongu je v eni najbolj prometnih ulic izbruhnil požar. Naš misijonar je takoj pohitel na kraj

Katehist je pripeljal Kristusovega kandidata.

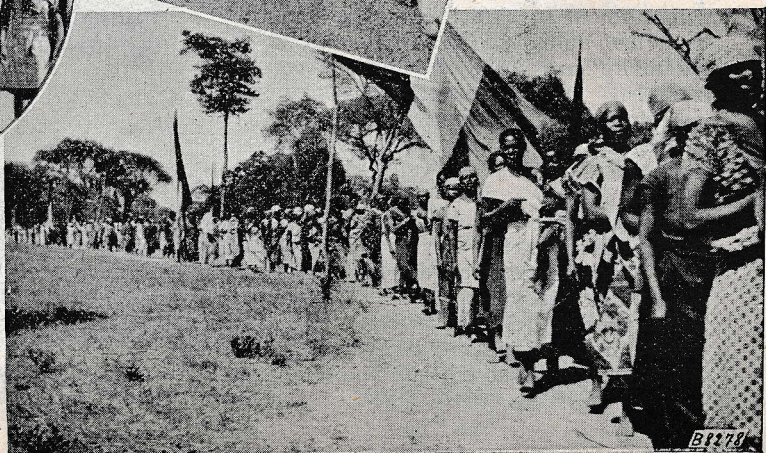
DON BOSKOVA PROSLAVA SREDI AFRIKE

Procesija z Najsvetejšim — Verniki v procesiji — Zbor mladine pred duhovščino.

Skupina katoliške mladine. — Odlo-mek iz procesije.

nesreče, da svoje življenje zastavi za druge. Priča, ki je na lastne oči videla nesrečo, takole opisuje dogodek:

Bilo je 14. maja okoli enajste ure predpoldne. Velikanski plinski zbiralnik je razgnalo. Kakor da je s topom ustrelilo, tako se je streslo vse mesto. Iz razbitega zbiralnika se je kot žolta megla valil plin, ki ga je veter zanašal na sosednja poslopja. Iskra je tu nekje vnela ta oblak, da je v trenutku bilo v ognju povesod, kamor je že plin prodril. V hipu so bile v plamenih velike palače, ki jih je bil plin ovil. Kdor je mogel, se je skušal rešiti. Ta in oni kakor goreča baklja skače z visokih nadstropij, oni spet že ves omamljen hiti po stopnicah. Največja ovira na na begu je bila ta, da so tudi v velikih palačah tako ozki izhodi skozi vrata po stopnicah, da je komaj za enega prostor. Celo tedaj, ko kdo umrje, krste ne prinesejo ven po stopnicah doli in skozi vrata, ampak, zunaj napravijo iz dolgih bambusovih debel visok oder in po njem spustijo krsto navzdol. Po takih ozkih stopnicah in izhodih so torej nesrečneži iskali rešitve in se medseboj mandrali. Smrtni strah jih je tako zbežal, da so jemali s sabo čisto brezvrednostne predmete, na otroke pa so pozabili, in bolniki so zastonj stegovali roke proti njim. Kakor da jih ne vidijo in ne slišijo, tako so bili vsi iz sebe. Dve osebi sta prišli na verando že vse v plamenih; skušali sta se z zadnjimi močmi vreči z verande navzdol, kar v tem trenutku nov val plina navali nanju in se vname, da siroti omagata v plamenih. Smrtni strah vse prevzema, slišijo se obupni kriki na pomoč; takó vpitje nastane, da nihče več ne ve, kam bi hitel pomagat. Ta nesrečna ulica pa je bila k temu še slepa, edini izhod pa so zapirali vedno novi oblaki gorečega plina.

Prav v tej splošni zmedii prihiteli misijonar Wječorek. Da bi ljudem omogočil beg iz gorečih palač, prebije zid, ki je mejil na nje in tako je odprl pot na dvorišče salezijanskega zavoda. Kar je še moglo bežati, se je zateklo na dvorišče, na svojce nikdo ni mislil, vsakemu je šlo le za svoje življenje. Naš g. Wječorek pa izgine v plamenih in dimu. Iskat gre v notranjost gorečih palač reveže, ki sami ne morejo ven. Zdaj prinese starčka na ramenih zdaj otroke. Pride, prinese in spet izgine. Mi smo trepetali za njegovo življenje, ki ga je postavljal v tako nevarnost, toda on prihaja in odhaja in nič

se mu ne zgodi. Zares, to je Kristusova ljubezen, ki žrtvuje tudi življenje za svojega bližnjega.

V tem se je vsenaokrog nabralo mnogo radovednežev, toda nihče si ni upal misijonarju na pomoč. Občudovali so ga, toda pomagat mu ni šel nihče. Pač ne poznajo Kristusove ljubezni, ki je požrtvovalna.

Vsi časopisi, ki so pisali o tem požaru, so povelečevali pogumnega in požrtvovalnega misijonarja, ki je Kitajce reševal iz ognja.

Ko zdaj g. Wječorek gre po ulici, Kitajci s prstom pokazujejo za njim in ga občudujejo. Bog daj, da bi ta primer velike Kristusove ljubezni do bližnjega pripomogel k rešitvi duš ubogih Kitajcev.

Ko je požar prenehal, se je predstavljaj človeku strašen pogled: golo, ožgano zidovje je žalostno molelo iz ruševin, med katerimi so iskali sežgana trupla. Okoli 250 je bilo hudo opečenih, okoli 70 ljudi pa je izgubilo življenje. Mnoge izmed teh je misijonar Wječorek še utegnil krstiti.

Kako pa naj se mi zahvalimo Bogu, ki je naš zavod obvaroval nesreče, čeprav se nahaja v neposredni bližini plinarne. Če bi veter vel v nasprotno stran kakor pa je, bi bila nesreča zadela naš zavod, v katerem se vzgaja 250 zapuščenih kitajskih mladine. Prav zato je marsikdo mislil, da je zadela nesreča tudi naš zavod, ko je bral poročilo o katastrofi. Telefonično in telegrafično so naši prijatelji in znanci spraševali, kaj je z nami.

Naj gre hvala Mariji Pomočnici in svetemu Janezu Bosku, saj sta brez dvoma ta dva obvarovala svoj zavod.

Par veselih iz misijonov

Misijonar je iskal slikarja, ki bi mu naslikal prehod Izraelcev čez Rdeče morje. Taka slika bi mogočno vplivala na Japonce, ki so vsi zrasli s svojim morjem. Nekega dne gre misijonar po ulici v Tokio, kar se ustavi pred delavnico enega izmed slikarjev. Slikane pokrajine, ki so bile izstavljene v oknu, so pričale o velikem slikarjevem talentu. Misijonar vstopi in mu pripoveduje zgodbo in kako naj bi mu jo naslikal. Umetnik pritrjuje, češ, da je vse razumel. Pogodila sta se za ceno. Toda ta umetnik je bil izvrsten slikar pokrajin in narave, ni pa znal naslikati niti ene osebe.

Minil je mesec in misijonar se spet oglasi pri slikarju. Kar obstal je, tako

krasno je bila izdelana slika: nepregledno morje, ki se zdi da se zliva v daljni daljavi z nebesnim svodom.

„To je zares umetnina“, se misijonarju iztrga vzklík občudovanja. Toda ko nekoliko natančneje premotri sliko, vpraša slikarja:

„Kje pa so Izraelci?“

„O, so že na oni strani, oče!“

„Potem bi se pa morali Egipčani videti, ki hitijo za njimi.“

„I, kaj mi niste rekli, da jih je morje zagrnilo?“

* * *

Misijonar je imel zares pravo težavo s svojim kuharjem. Sitnaril je, kot bi ga najel, in vsako stvar je povečal, da je iz komarja slona napravil. Nekoč je prišel k misijonarju in ga je prosil, naj bi mu izruval zob, ker ga močno boli.

„Kako pa je to, oče, da zdaj, ko ste mi zob izruvali, občutim z jezikom večjo luknjo, kakor pa je v resnici?“

„Vidiš, dragi moj“, mu je pomenljivo odvrnil misijonar, „to je pač posebnost tvojega jezika, da vsako stvar tako poveča.“

* * *

Nekoč je misijonar v svoji šoli vzpodbujal lene Indijančke k marljivosti in naj bi zgodaj vstajali. Rana ura, zlata ura. Zjutraj za vsakim grmom zajec, pod vsakim kamnom novčič. Da bi jih še bolj prepričal o tem, jim je povedal dogodbo iz lastnega življenja. Ko je bil majhen, je rad zgodaj vstajal, zato pa ga je nekoč čakala velika sreča. Našel je mošnjo polno suhih cekinov.

„Ah, oče“, je vzklíknil eden izmed večjih, „potem je le nekdo moral že pred tabo vstati!“

Pisma misijonarjev

Prečastiti gospod Urednik!

Poiskal sem si drugi dom. Po šestih letih sem zapustil Makas in se preselil v Sigsig. Gotovo Vas mika vedeti, kaj počnem v Sigsigu? Pomislite, novomašnik, pa že „ravnatelj“ oratorija in mladeniškega Krožka; zraven še „podžupnik“ svetišča Marije Pomočnice. Mogoče se Vam to zdi majhna stvar? Meni pa nikakor! Kdaj bi si bil mislil, da me bo čakala takšna čast!

Vendar proč z mislimi, ki ne služijo za večnost!

Oratorij — moje nad vse veselo delo! Sigsig — vas deset tisoč prebivalcev, pa bi naj bila brez oratorija? Ne sme biti, sem sklenil! Začel sem zbirati mladež, polovica je Indijancev; ostali so mešanica belih in Indijancev. — Že prvi mesec je zraslo število do sto. Sedaj smo že to število podvojili. Knjižica in pečat sta moja velika pomočnika. Najbolj žalostno je to da je polje veliko, jaz sem pa sam. Tukaj sva sicer dva duhovnika, ampak gospod kolega se peča samo s starejšimi, ker je že tudi on videl šestdeset prvih aprilov.

Da Vam samo nekoliko opišem navdušenje naših dečkov, dovolj je, da povem par besed o prazniku sv. Alojzija. Tridnevnic nad vse slovesna. Predpraznik je bil dan sv. spovedi. Dve sto dvajset šest dečkov je prejelo sv. odvezo. Med njimi jih je bilo trideset sedem, ki so prvič v življenju prejeli sv. odvezo. Bilo je trideset sedem angelov, ki hočejo počastiti svojega zaščitnika s prvim sv. obhajilom.

Napravili smo tudi slovesen blagoslov, kajti dvajsetega ob treh popoldne je prispejal k nam g. inspektor.

Dne dvajset prvega junija — velik dan. — Trideset sedem prvoobhajancev! Svetišče so napolnili do zadnjega kotička očetje in matere presrečnih prvoobhajancev. Marsikdo si je utrl solzo veselja in občudovanja, rekli so namreč, da še nikoli niso videli kaj tako posebnega v Sigsigu.

Po sv. maši je bil zajutrak. Koj ko sem dospel v Sigsig, sem izbral pismeno pet mamic oratorija. Dobre in svete žene so se vrgle z vso vnemo na delo. Prva se je sukala okrog ognjišča in pripravila dve sto trideset lepih, zlato-pečenih „štruc“. Za drugo je bilo majhno darilce: mnogo kilogramov kave. Tretja je žrtvovala pet kilogramov sladkorja. Četrta je pripravila sedem loncev mleka. Peta se je postavila z najlepšim darom: plačala je dve drevesi sladkih jabolk. Smešno je — a vendar genljivo.

Končali smo pri lepo obloženi mizi in jo mahnilo na izlet. Zastava nam je kazala pot. Pet kilometrov dolga pot je bila za nas majhna stvarca. Čez drn in strn smo dospeli na lep holm. Krasili sta ga dve jablani, polni sladkega sadu. Pripravili smo se k napadu. Po par minutah sta bili drevesi rešeni bremena.

Ob dvajsetih kosilo pod nebesnim svodom. Čvrsto smo se založili. Med smehom in vriskom smo se vračali domov. Neko-

liko smo se poigrali in voščili dober večer in lahko noč in poiskali svoj dom in mehko posteljo.

Z navdušenjem za sv. Janeza Boska in sveto stvar smo zaključili mladinski praznik.

V oratoriju imam tudi mladinski krožek „La Asociacion Catolica Sigsena“. Šteje sedaj dvesto sedemdeset osem članov in šestnajst častnih članov.

Krožek je razdeljen v več sekcij: Apostolstvo molitve, dramski odsek, orkester in še nogomet.

Središče, kjer sedaj delujem, je zares nekaj lepega! Dela je čez glavo. Spovedi pri bolnikih, to so vam težave. Po potih, ki se tisočkrat ne dajo primerjati z evropskimi! Oddaljeni hribi me silijo, da se včasih potim kot miš. Vendar ena misel odtehta vse: vse v večjo čast božjo! Imam v rokah vso mladino. Ubožci, le nekaj je belih, drugi vsi Indijanci. Časi, ki smo jih preživeli brez delovanja, so pač izgubljeni za tolike mladinske trume.

Dne 31. avgusta ob dvanajstih ponoči je začel vladati v Ekvadoru nov predsednik „Velasco Ibarra“. Upamo, da bo vladal boljše, kot so se izkazali njegovi predniki.

Naš prevzvišeni g. škof se še ni vrnil iz Evrope. Ne vem, koliko novic bo prinesel. Se je kakšen Slovenec navdušil za misijone? Dela je mnogo — a delavcev mnogo premalo. Upam pa da bo naš g. škof pripeljal s seboj novih moči.

Pozdrav v Kristusu in Mariji Pomočnici

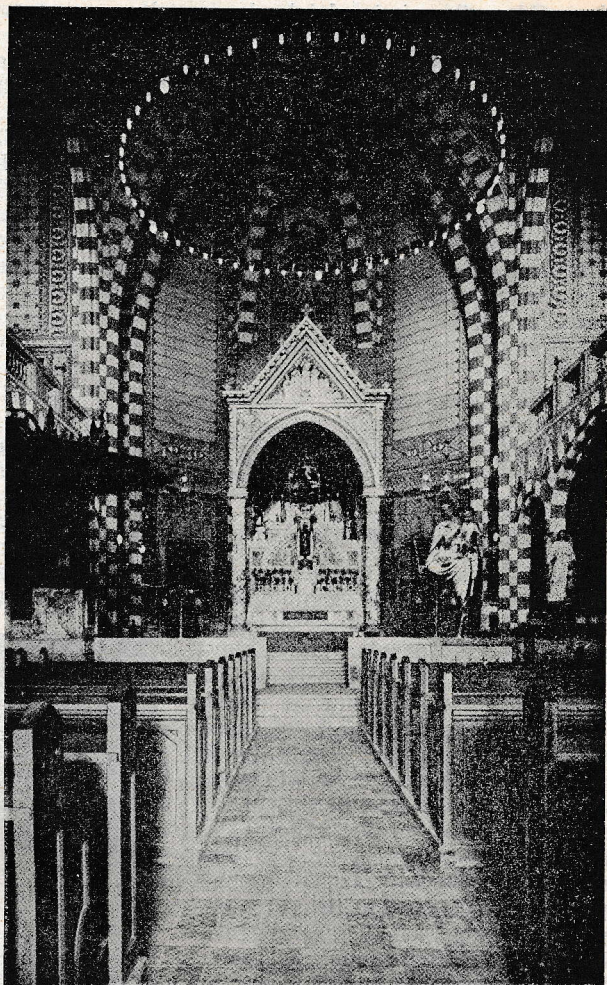
pošilja B o g o m i l T r a m p u ž

salezijanski misijonar.

Velečastiti g. inspektor!

Vaše cenjeno pismo z dne 30. maja sem z največjim veseljem prejel 12. julija. Ne morete si misliti, kako mi je bilo dobrodošlo.

Dne 11. VII. sem prevozil novo cesto med Lin-Čao ter Tung-Pijem z motornim kolesom. Cesta je vedno polna vsakovrst-

Notranjščina rakovniške cerkve z lestencem.

nih nosačev. Ko sem jih imel za sabo že celo vrsto, zapazim še dva, ki sta začela teči eden na desno, drugi na levo. Seveda sem moral takoj ustaviti motor in ko sem hotel nadaljevati pot, mi je odpovedal. Kaj sem hotel? Vleči sem ga moral eno uro daleč, da mi je pot curkoma lil z obraza; po dolgem času sem prišel v Tung-Pi ter se ves utrujen vlegel na deske. A kmalu sem začutil hude bolečine v črevesih. Kitajci so mi prinesli vsakovrstnih zdravil, a bilo je vse zaman. Drugo jutro sem se dal v nosilnici prenesti v Lin-Čao.

Danes, ko Vam pišem te vrstice, sem že zdrav. Včeraj sem se vrnil iz majhne bolnice ameriških presbiterijancev v Lin-

Čao. Zdravnik mi je dejal, da je telo izločilo vso vodo, ter se je črevesje popolnoma posušilo radi pomanjkanja vlage. Pa sem se spomnil vaših besed: „Don Bosko je velik“. Začel sem zaupno opravljati k njemu devetdnevnicu in res, po šestih dneh sem bil že popolnoma zdrav.

Za časa moje boleznj je bila tu tudi letna vizitacija. Prezvišeni sam me je osebno obiskal v bolnici in mi naročil, naj Vas prosim, da mu pošljete vsaj enega duhovnika, ker: „Zetev je velika, a delavcev malo!“

Veseli me, da delo v domovini tako le-

po uspeva. Tudi tu je naš edin up — mladina. Po prazniku Mar. Vnebovzvetja grem na duhovne vaje v Makao; spotoma se bom oglasil v Shiu-Cao pri g. Kerecu, s katerim se še nisva videla, odkar se je vrnil. Riževa polja so že rumena; velika večina Kitajcev pričakuje prav vse od riža. — Tudi tu se že močno čuti kriza. —

Pošiljam pozdrave vsem gg. sobratom duhovnikom in lajikom in vsem dragim prijateljem.

vdani J. G e d e r

Lin Chou 19./VII. 1934. China.

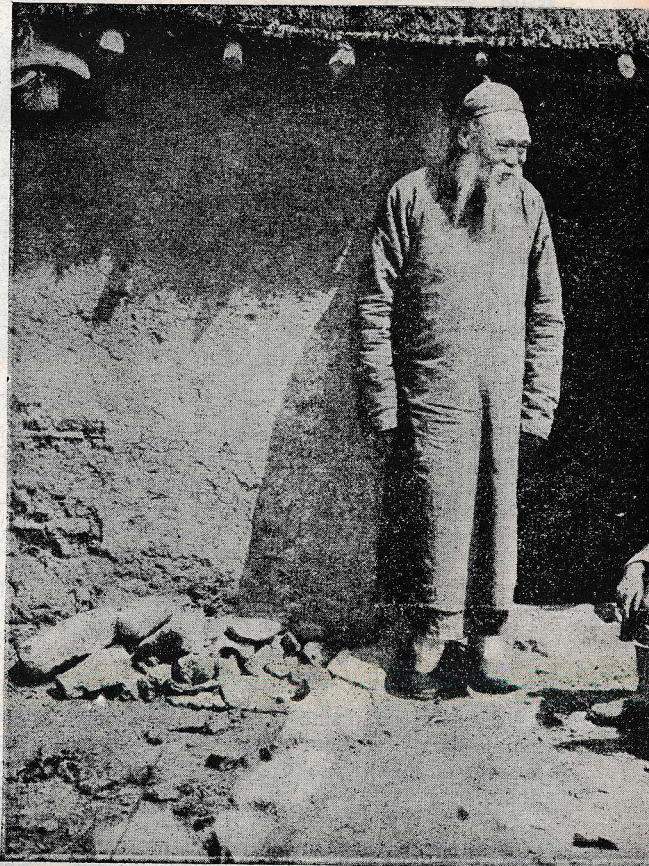
Po salezijanskem svetu

Don Bosko na Japonskem

Skoraj deset let že delujejo don Boskovi sinovi v deželi vzhajajočega sonca. V tem času so ustanovili deset večjih postojank, med drugimi tudi v glavnem mestu Tokiju. Japonska ledina je trda, vidnih uspehov je malo. Toda zadnja poročila kažejo, da so si salezijanci pridobili velik ugled tako pri oblasteh kot pri ljudstvu. Japonci so izobražen narod, ki visoko ceni vse prave vzgojne in socialne ustanove. In prav v tem so se salezijanci izkazali. Posebno pa se je razneslo don Boskovo ime po Japonskem ob priliki njegove kanonizacije. Povzemimo na kratko, kar o tej zadevi poroča ondotni pokrajinski predstojnik, Vincencij Čimati:

Kjerkoli žive salezijanci, se razlega don Boskova svetniška slava. Tudi na Japonskem smo se hoteli pridružiti tej veliki pesmi narodov. Toda kako naj japonskemu človeku, ki je do dna duše prežet z narodnim poganstvom, predstavimo in pokažemo evropskega svetnika? Japonca, v čigar glavi gomezi tisoč bogov (naravne moči, kamenje, rastline, živali, junaki, predniki, duhovi), utegne taka svetniška proslava celo utrditi v njegovem poganstvu. Ali mu ne bo svetnik nov bog? Kaj naj mu pomeni procesija s svetnikovim kipom, z njegovimi svetimi ostanki? Utegne vam reči: Kakšen bog je to? Ta je pa lepa!

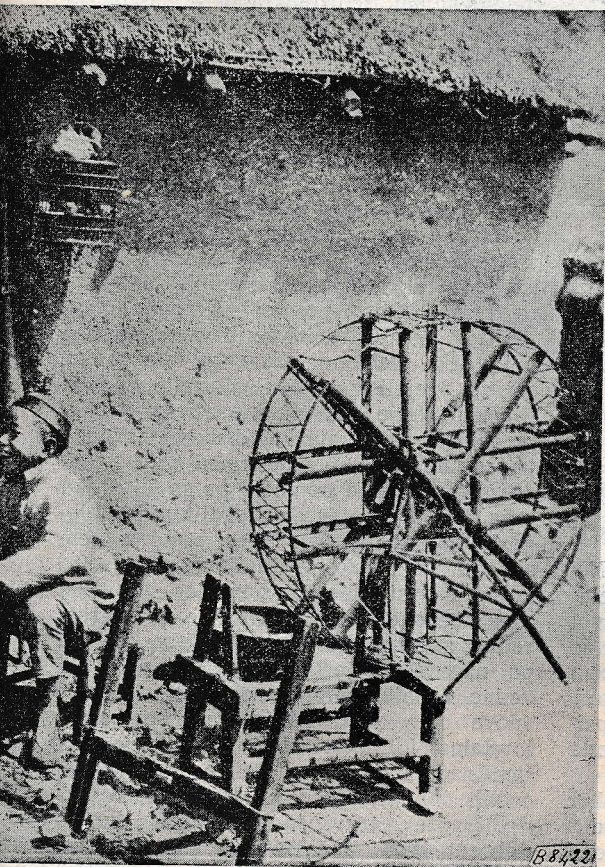
Vi svoje bogove razkosavate? Je pa že naša vera lepša!“ Res, težko stališče, kjer si z eno samo nepremišljeno potezo lahko za zmeraj odbijete mnogo duš.

Prizor iz doma

Zavoljo tega smo sklenili, da predstavimo don Boska svetnika drugače kristjanom in drugače poganom. Kristjanom: v vsem veličju katoliškega bogoslužja, s tridnevniciami, z misijoni, z duhovnimi vajami. Poganom in poganski državi, ki vidi v rešitvi vzgojnega in socialnega vprašanja temelj svoje moči, pa kot odličnega sodobnega vzgojitelja. Za Japonca je vzgojitelj, ki se ves posveti mladini, nekaj svetega, nekaj, kar vleče in zbuja spoštovanje, pa naj pride odkoderkoli. Kaj šele, če njegov nauk potrjujejo tudi resnični in vidni uspehi, kot so se pokazali v naših ustanovah! Kot misijonarji smo obenem hoteli izrabiti to priliko za katoliško misijonsko propagando v smislu don Boskovega gesla: „Daj mi duše!“

Sli smo pogumno na delo; na delo za slavo svojega očeta; vsi: sinovi salezijanci in hčere sestre Marije Pomočnice; sotrudniki in sotrudnice, ki že tudi na Japonskem pridno pomagajo; oratorijanci, gojenci in semenišniki: vsi veseli in delavni.

188422

življenja.

Na samo veliko noč, ko je bil don Bosko oklican za svetnika, smo po vseh kat. misijonih japonskega cesarstva dali razdeliti družinam priložnostno številko japonskega Sal. vestnika. Obenem smo razposlalj škofom in misijonskim predstojnikom članke in gradivo za časopise. O kanonizaciji so poročali vsi večji japonski dnevnik. Katoliški dnevnik pa je pisal o novem svetniku zelo na široko. Ob tej priliki je naša tiskarna v Oiti dala na svetlo drugo izdajo don Boskovega življenja.

Kristjani so se v obilnem številu odzvali povabilu misijonarjev. Udeležba pri misijonih, tridnevnicih in proslavah je bila velika. Prejem svetih zakramentov je bil nadvse zadovoljiv. Zunanje slavnostne prireditve v najlepših mestnih dvoranah so uspele sijajno; najbolj so Japoncem uga-jale razne pevske in glasbene točke. Povsod je vse krajevno časopisje poročalo o teh prireditvah in se obenem dokaj laskavo izražalo o katoliški veri, o salezijancih in o don Bosku. Tako je šlo njegovo ime od mesta do mesta, povsod pozdravljano in občudovano v njegovih sinovih.

Da so se z nami veselili vsi japonski škofje, duhovniki in redovniki in mnogi celo osebno prisostvovali našim slavnostim, je umljivo. Naravnost genljivo in čudovito pa je, da so se z neko prisrčnostjo proslav udeleževale tudi pokrajinske oblasti, civilne in vojaške. S tem so pokazale svojo naklonjenost in pripravljenost, da nam pomagajo pri našem vzgojiteljskem prizadevanju. Največ življenja pa je dala tem prireditvam mladina, ki je nastopala in povelicevala don Boska. In to nas tolaži kljub vsem navideznim neuspehom. Mladina je naša; ona nam odpira pot med ljudstvo in dela najboljšo propagando za vero in za don Boska. Prepričani smo, da kmalu pride čas, ko bo to seme zraslo, zacvelo in obrodilo.

Don Boska, tega velikega umetnika in oblikovatelja mladih duš, se je spomnila tudi naša umetnost. Mimo dveh krasnih oljnatih slik in mimo več odličnih, nalašč za to priliko zloženih skladeb, ki so jih izvajali bogoslovci iz Tokija, je posebno značilen primer iz Oite, ki mislim, da je prvi v zgodovini japonskih misijonov in edinstven v svetovnih

don Boskovih svečanostih. Odličen japonski pesnik prof. Tajima, je za to priložnost zložil lepo pesnitev, ki jo je uglasbil in zapel v značilni in Japoncem tako priljubljeni deklamatorični obliki ravnatelj ondotne glasbene šole, ki je znan po tovrstnem izvajanju. Ta točka je bila naravnost nepopisljiva. Gotovo je značilno, da se je pogan na ta način udeležil don Boskove proslave!

Tudi črnici slave don Boska

V Katangi v Belgijskem Kongo so črnici z veliko slovesnostjo obhajali don Boskov praznik. Zvesto so hodili k tridnevni pobožnosti, molili in vsak večer prepevali Bogu in Mariji na čast.

V soboto večer so naši črni gojenci izvedli prav lepo dramatično sliko „Don Bosko“. Naslednji dan je bilo skupno sveto obhajilo in pevci so spet izvajali prvovrstne skladbe. Na vrsti so bile tudi domače nabožne popevke, ki pa so skrajno težko pevne, pa vendar so bile tako točno izvršene, da so Evropejci čestitali pevovodji in ga zagotavljali, da bi se niti v Evropi ne moglo kaj lepšega pričakovati. Pred zaključkom je bil še telovadni nastop, izveden z vso točnostjo in natančnostjo. Zaključili pa smo praznik s slovesnim blagoslovom, pri katerem so zapeli spet nekaj skladb naših domačih evropskih skladateljev.

O, don Bosko je v svojem dalekovidnem pogledu gotovo videl tudi naše male črnice, kako ga bodo tam sredi črne Afrike proslavljali.

Don Bosko je bil ponižen, zato ga je Bog tako povišal pred vsemi narodi.

Deset letnica don Boskovega dela na Slovaškem

„Radujte se, slovaški salezijanci! Ne, ker bi se vam preveč dobro godilo, temveč zato, ker ste med svojimi. Med svojimi že deset let!“ S temi besedami je pričel svoje pismo slovaškimi salezijancem njihov največji dobitnik in prijatelj, trnavski škof dr. Pavel Jantausch, ob priliki, ko slavijo 10 letnico svojega prihoda na Slovaško.

In po pravici se lahko radujejo, ker dolga je bila pot, ki jo je moral prehoditi don Bosko iz svoje domovine v lepo slovaško zemljo. Dolga je bila pot in tr-

njeva! O tem bi vedeli veliko povedati naši prvi sobratje, ki so orali ledino.

Don Boskovo ime je bilo nekaterim Slovakom znano že izza svetnikovega življenja. L. 1905. je prvemu sinu slovaške zemlje vstala v srcu velika želja vstopiti v don Boskovo družbo in se popolnoma posvetiti vzgoji mladine. Zapustil je rodno grudo in odšel v daljno Italijo, da se pripravi na bodoče svoje poslanstvo. Sledili so drugi in drugi! Leta 1915. je eden izmed njih že zapel novo sv. mašo.

Po prevratu se je število fantov, ki so se vneli za don Boska in njegovo delo, tako zelo pomnožilo, da je bilo nujno misliti na poseben zavod, kjer bi se mogli usposobiti za to delo. L. 1921. so jim naši vrhovni predstojniki poklonili zavod v Perosi Argentini, malem mestecu v severni Italiji. Že prvo leto je zavod napolnilo 60 mladih Slovakov. Zelo veliko je stalo predstojnike, ko so morali vso to mlado družino hraniti, učiti, vzgajati in povrh še v tujini. Toda z božjo pomočjo in sodelovanjem dobrotnikov v domovini in v Združenih državah so dosegli še več. L. 1924. se jim je ponudila prilika, da so se mogli naseliti v domovini.

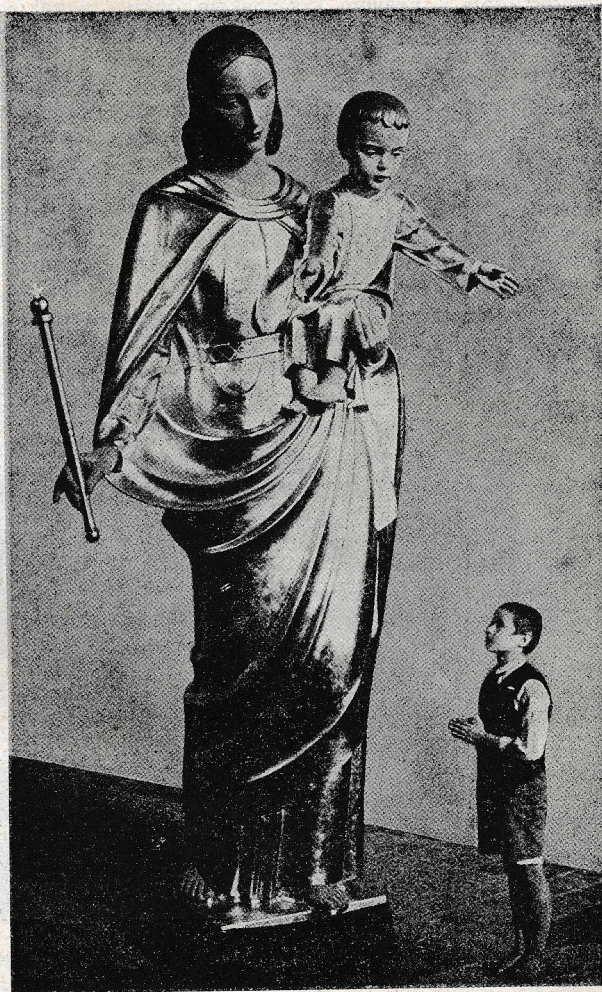
Že omenjeni njihov veliki dobitnik, škof dr. Pavel Jantausch, je povabil salezijance, naj bi se naselili v njegovi škofiji in prevzeli vodstvo velike božjepotne cerkve in zapuščenega pavlinskega samostana v Šaštinu. Salezijanci so s hvaležnim srcem sprejeli to ponudbo in se 8. sept. istega leta tudi tam naselili. Sobratje, raztreseni skoro po vsej Evropi, so se vrnili v domovino in se z vsem ognjem lotili dela. Začetne težave so bile velike, saj so prejeli v svojo last golo zidovje. Obiskal jih je nekega dne nitranski škof dr. Kmetko z nekaterimi drugimi gospodi, pa so mogli le dvema izmed njih ponuditi stol. Z božjo pomočjo pa so šli preko tega. Don Bosko je delo svojih sinov blagoslavljal tako, da danes polje v tem zavodu najkrepkejšo življenje. Nad 100 gojencev, ki mislijo pozneje stopiti v don Boskovo družbo, obiskuje tu petrazredno zasebno gimnazijo; ob koncu leta pa naredi izpite na javni gimnaziji in vedno z najboljšimi uspehi. Božja pot je znova oživel: tisoči in tisoči prihajajo k Zalostni Materi božji v Šaštin, da tam zadobe mir in tolažbo. Nad 70.000 svetih obhajil, ki so jih lansko leto razdelili v tej cerkvi, je jasna priča, koliko dobrega store don Boskovi sinovi v tem svetišču.

Leta 1929. so prejeli v last velik benediktinski samostan v Sv. Benediku. Uporabili so ga za vzgojo svojega naraščaja. Leto za letom ga napolnijo mladi fantje slovaške in češke narodnosti, da tu preživijo leto svojega novicijata v resnem delu samih nad seboj.

Leta 1932. so pa pričeli z zidavo obširnega zavoda v Bratislavi. (Načrte za zavod in bodočo cerkev Marije Pomočnice je izvršil naš arhitekt ing. Herman Hus. Prav te dni je izpostavljen v naši cerkvi na Rakovniku tudi veličasten kip Marije Pomočnice za bodoče svetišče v Bratislavi, prav posrečeno delo našega mojstra, akademskega kiparja g. Tineta Kosa). Tudi tu so salezijanci razvili vso svojo delavnost med zapuščeno mladino, ki jo vabijo v svoje dnevno zavetišče, da jo tako rešijo pogube in vzgoje v dobre katoličane in zveste državljane.

Obeta se jim razvoj kakor malokje drugje. Ljudstvo jih ceni: o tem pričajo mnogi darovi, ki prihajajo za zidavo svetišča v Bratislavi. Pa tudi število naraščaja je zelo razveseljivo. Danes ob desetletnici svojega prihoda na Slovaško imajo 15 novincev, 47 klerikov, 15 sobratov pomočnikov, 18 bogoslovcev in 22 duhovnikov. Poleg teh jih mnogo deluje v misijonih, v Franciji in v severni Afriki. Tudi trideset slovaških Hčera Marije Pomočnice pričakuje ugodnega trenutka, da bi pričele z delom med žensko mladino v svoji domovini. Res, razveseljiva dejstva!

Tudi mi se veselimo teh uspehov in jim čestitamo ob priliki, ko slave desetletnico svojega prihoda na Slovaško. Veselimo se z našimi brati Slovaki, ker delamo za iste cilje; pa veselimo se tudi zato, ker nas že dolgo vrsto let družijo kar najtesnejši stiki. Saj že več let prihajajo v naše bogoslovno učilišče na Rakovnik, da se tu poglobijo v nedopovedljive božje skrivnosti in se tako pripravijo za vzvišeno službo svečeništva. Zato je tem bolj njihovo veselje naše veselje, njihov uspeh naš uspeh.

Marija Pomoč. namenjena za sal. cerkev v Bratislavi.

Iz naših zavodov

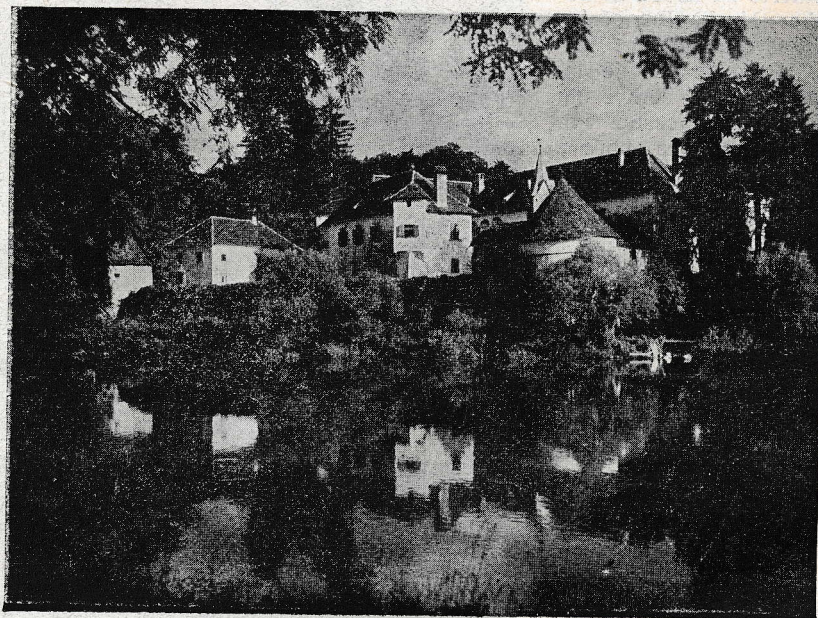
Rakovnik

Kaj je iz nekdanjega neznatnega Rakovnika nastalo v teku nekaj let! Danes je v njem precej čez tristo prebivalcev. Samih gojencev dijakov in rokodelcev je dvesto, skoraj petdeset bogoslovcev, drugo pa je osebje, ki je zaposleno pri vzgojnem delu. Življenja je mnogo. Vse je živo. Kako bi ne bilo, če je pa toliko mladine? Takega zavoda je don Bosko vesel, kjer vse mrgoli mladine, saj je bila njegova vroča želja, da bi je v njegovih zavodih bilo čimveč, da se je čimveč reši in po-

šteno vzgoji v pravem krščanskem duhu in se pripravi za delo na vseh poljih za blager domovine in Cerkve.

Tudi novega gospoda ravnatelja smo dobili v osebi g. dr. Volčiča, ki je pred tremi leti bil tu ravnatelj. Prejšnji gospod ravnatelj Ivan Zajc pa je odšel za ravnatelja v Veržej. Oba sta pravzaprav samo zamenjala zavoda. Novemu gospodu ravnatelju je ves Rakovnik priredil lep godovni večer na nedeljo po prazniku sv.

v rakovniško cerkev, zagleda velik, nad tri metre visok kip Marije Pomočnice, ki ga je izdelal akademski kipar Tine Kos. Namenjen je za salezijansko cerkev v Bratislavi na Slovaškem. Kip je izredno lepo izdelan. Jezuščkov obraz je zares prav otročji, zato pa tem ljubkejši, Marijin pa zlasti od strani gledan jako lep. Vsa postava pa kakor da hoče izraziti, kako Marija hiti svojemu ljudstvu na pomoč. Tu podajamo slike tega umetni-

Dolenjski Bled: grad Otočec, sredi Krke.

Franciška Asiškega. Akademija v gledališki dvorani je bila prisrčna in domača, kakršna v salezijanskih zavodih tudi mora biti.

Cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku pa je spet nekaj pridobila — orgle. Menda jih je Marija sama preskrbela, ker se je že po toliko letih lahko naveličala škripanja na harmonij. Prav na praznik njenega materinstva 11. oktobra so jih pripeljali. So sicer samo začasne, ker se taki Pomočnici spodobijo večje in močnejše, vendar pa so tudi te še lepe in glasne, da je zdaj čisto nekaj drugega kot je bilo prej.

V višini pred oltarjem boš zapazil velikanski blesteči se lesteneč. Pod njim je vdelanih 55 žarnic. Predstavljajo rožni venec. Videti ga je tudi na sliki (str. 121).

Še nekaj je novega. Kdor pride te dni

škega dela. Slovenska umetnost tudi v zunanjem svetu vedno bolj pridobiva na veljavi.

Počitnice na Otočcu

Če greš po glavni cesti iz Novega mesta v smeri proti Krškemu, prideš po poldrugourni hoji v Št. Peter. Malo naprej zagledaš sredi lene in temne reke Krke otok in na njem grad, okrog pa več manjših otokov, ki so kakor piščeta okrog koklje zbrani krog gradu. Krasen kraj je to. Oko se ti kar ne more napiti krasote, ki jo je Stvarnik razlil nanj. To je Otočec.

V ta prelepi košček naše Dolenjske pošilja Salezijanski mladinski dom na Kodeljevem svoje fantke na počitnice. Letos nas je bilo 85. Spalnico smo si uredili v grofovi kašči. Igrišča za žive in poskočne fante si pa lepšega misliti ne morete

kot je tisti prostorni travnik tam spredaj. Kuhinjo smo si postavili kar na prostem, še štedilnik smo si sezidali iz opeke, ki nam jo je dal na razpolago g. grof iz svoje opekarne. Kuharja Šantlja so nam pa posodili g. ravnatelj z Rakovnika. Prav pohvaliti se moramo z njim, ne le zaradi njegove kuharske umetnosti, marveč še prav posebno zato, ker tako lepo poje in zna toliko lepih pesmi, s katerimi nas je zabaval pri večernem kresovanju. Jedilnico smo si uredili v gostem gabrovem drevoredu poleg kuhinje. Največ zabave smo imeli s Krko. Z mostu smo na glavo skakali v temno vodo, lovili na trnek ribe, plavalni in čolnarili, da so divje race po ločju bile vse nejevoljne, ker niso imele mira. V grajski kapeli smo bili vsak dan pri sveti maši. Prvo nedeljo nas je doletela celo čast, da nam je maševal in pridigal gospod kanonik dr. Mihael Opeka.

Lep kraj je ta Otočec. Dvakrat lep, ker v gradu stanujejo dobri ljudje. Gospod grof Villavicencio - Margheri, ki je lastnik gradu in posestva, nam daje vsako leto vse potrebne prostore popolnoma brezplačno na razpolago. Kot veren in zgleđen katoličan pričakuje za svoje dobrote plačila edino le od Boga. Še najbolj pa smo bili veseli, ko smo videli, da so se grajski čutili z nami kot eno. Večkrat čez dan, zlasti pa k večerni zabavi pri kresu so prihajali radi med nas in največje veselje je bilo, če je gospa grofica s svojim krasnim glasom katero zapela, posebno še če je z g. grofom urezala duet.

Da nam življenje na počitnicah ne bi teklo preveč enolično, zato je bilo preskrbljeno z zabavnimi in poučnimi izletmi na vse strani, tako k Sv. Juriju na hruške, na znano Trško goro na tabor Marijinih vrtcev, h gostoljubnemu gospodu župniku Perku v prijazno Šmarjeto, v samotno kartuzijo Pleterje pod Corjanci, kjer smo zbranim in nemim menihom napravili toliko vrišča in hrušča, da ga njih sveta samostanska tihota že dolgo ni slišala takega. Še na bratsko Radno in v Sevnico smo jo mahnil. Pa ne naravnost, marveč po ovinku skozi Novo mesto, Trebnje in Št. Janž, da smo videli Baragov rojstni grad in šentjanški premogovnik. Tako smo spoznavali lepote in zanimivosti lepe Dolenjske.

Škoda le, da je pet tednov minilo, kot bi trenil, in da smo se morali s prijaznega Otočca vrniti v prašno ljubljansko predmestje. A prinesli smo s seboj svetel

Gospod grof Villavicencio Margheri z gospo grofico in sinčkom Karlijem.

spomin na krasni Otočec in na ljubeznivo grajsko gospodo.

Pa še tole sliko gospoda grofa in gospe grofice s sinčkom Karlijem, ki smo jo po zvijači in skrivaj dobili — kajti gospod grof se ne dajo radi slikati — smo prinesli s seboj, da pokažemo našega dobrotnika čitateljem Vestnika. Skrbi nas le, kaj bodo na to našo goljufijo rekli gospod grof. Upamo pa, da se bo njih jeza do prihodnjih počitnic že podela....

Radna

Na Radni smo tudi še živi, morda včasih kar preveč, pa nam tega nihče ne zameri; — mlada kri.

Na mali šmaren, ob 200 letnici topolovške podružnice, jo je mahnila vsa naša družina z oratorijanci in godbo mladeniškega krožka na prijazen grič k topolovski Mariji. Bela cerkvice na Topolovcu zre tja po savski dolini proti Krškemu, in nazaj gori proti Zidanemu mostu in onstran Save po lepi rodovitni Štajerski. Ej, kako smo po govoru g. ravnatelja pobožno molili in navdušeno prepevali litanije Matere božje. Po cerkveni pobožnosti pa zopet zunaj pred cerkvico godba

in petje, da se je razlegalo čez hrib in plan.

Zakaj bi ne bili veseli, ko smo mladi in ker je bil z nami Jezus, ki smo ga jutraj prejeli pri sv. obhajilu.

Izenadile so nas še dobre sotrudnice, ki so nam postregle s kruhom in sadjem. Bog plačaj!

Minule so brezskrbne počitnice, začeli smo zopet redno šolsko leto, ko se na enkrat raznese novica o tragični smrti našega vladarja. Izraza svoji žalosti smo dali v molitvi in z žalno proslavo za blagopokojnim kraljem Aleksandrom I. Zediniteljem. Gledališka dvorana, ki je bila polna, zlasti mladine, je bila zastrta v žalost; luči zastrte s črnim florom, ves oder v črnini. Za državno himno, ki jo je igrala godba mladinskega krožka, je prvi spregovoril ravnatelj zavoda. Njegove besede so segale v dušo vsakega poslušavca. Nato sta sledila dva govora. V prvem nam je g. katehet orisal življenje Nj. Vel. kralja Aleksandra I. Ko je končal se je izza odra slišalo krasno petje psalma „De profundis“, ki je marsikateremu privabilo solze v oči. Drugi govornik nam je podal duševno sliko veličine blagopokojnega viteškega kralja Aleksandra I. v vojni, kakor tudi v miru. Nato smo počastili našega velikega kralja z enominutnim molkom, nakar je godba zaigrala državno himno in množica se je razšla v nemi žalosti.

Misijonsko nedeljo smo skušali preživeti res kar najbolj misijonsko. Najprej v kapeli s slovesno službo božjo in adoracijo za misijone, nato v dvorani, kjer smo se zbrali k misijonskemu kongresu, da še bolj utrdimo v sebi in med seboj misijonsko misel. V duhu smo prepotovali ves misijonski svet. Komu ne bi seglo v dno srca, ko sliši, da je še toliko milijonov duš zunaj Kristusovega ovčjaka! S primernimi sklepi, kako bomo delovali za misijone, smo si skušali zagotoviti sadove današnjega navdušenja.

Tako se med izvrševanjem stanovskih dolžnosti pripravljamo na bodoče osebno delo v Gospodovem vinogradu!

Za cerkev sv. Terezike na Kodeljevem

Hvala Bogu in sv. Tereziki! Naši dobri sotrudniki in sotrudnice in goreči častilci sv. Terezike kljub težki krizi pridno delujejo za novo cerkev. Spet se je oglasilo

lepo število takih, ki so prispevali za kubičen meter zidu. Nekateri celo za več kubičnih metrov. Naj jim sv. Terezika bogato poplača!

Za kubičen meter zidu.

Zlata knjiga bo sprejela naslednje nove dobrotnike in dobrotnice:

Od 15. avgusta do 15. oktobra: — G. M., Moste — M. Eliz., Ljubljana — Kragelj Marija, Greben (965 Din) — Modic M., Ljubljana (drugič) — Štrukelj Marija — Dimec Ivana (724) — Vidmar Metka — F. M., Škofja Loka — A. A. Novo mesto — B. Rozalija, Moste — A. W., Ljubljana — Crne Angela — Verovšek Rudolf — Trkman Jozefa — V. Ivanka, Ljubljana — Zorko Francka (680 Din) — F. T., Ljubljana — Neimenovana iz Maribora; — Ovičaj Marijana, Ljubljana; — Makuc Pavla, Gorica; — Zvar Tončka, Celje; — Neimenovana, Celje; — Drobnič Ana, Mala vas (Grosuplje); — Cajhen Katarina, Ljubljana; — Čepek Ana, Celje; — Černe Marija, Ljubljana; — Možina Ana, Ljubljana; — Okorn Marjeta, Senčur pri Kranju; — Tudja Antonija, Konjiška vas, Konjice; — Kovačič Marija, Ljubljana; — Kern Terezija, Stiška vas (Cerklje pri Kranju); — Deučman Matija, Studenci pri Mariboru.

V zlatnini.

Nekateri nimajo denarja, imajo pa zlatnino in srebrnino. Ljubezen in zaupanje do sv. Terezike je že par oseb prisililo, da so se odpovedale takim dragocenostim. Ena teh piše: „Tu prilagava z ženo vso zlatnino, kar je premoreva. Izkupiček naj bo za cerkev sv. Male Terezike Deteta Jezusa, s prošnjo, da izprosi pri Jezusu milost izpreobrnjenja najinemu izgubljenemu sinu, drugemu milost stanovitosti v svetem poklicu, tretjemu milost svetega poklica, ki ga srčno želi...“

* * *

Sv. Terezika je kakor naš veliki ustanovnik sv. Janez Bosko v kratkem osvobojila ves svet.

Cvetke Male sv. Terezike naj padajo kot gost dež na vse dobrotnike nove cerkve in naj bude ljudi, da ne bo nikogar med Slovenci, ki ne bi vsaj malenkostno prispeval za to cerkev, ki bo prva v Jugoslaviji posvečena tej ljubeznivi svetnici! Nihče ne bo ostal brez plačila.

Milosti Marije Pomočnice

Ne da se izreči, kaj občuti srce, ko se izreka zahvala njej, ki je pomočnica in tolažnica vseh bednih in zapuščenih. — Zaradi majhnega vbodljaja s šivanko sem dobila močno zastrupljenje. Morala sem takoj v bolnico. Zastrupljenju se pridruži huda pljučnica. Ko zdravniki in sestre odvrnejo prvo nevarnost ter je bilo upanje, da bo skoro dobro, se pojavi nenkrat še hujša pljučnica. Bila sem od časa do časa v nezavesti. Sedaj začnejo nad menoj vsi obupavati. Splošna sodba je bila, da mi je odločenih le par dni življenja. V sobi, kjer sem ležala, je bil kip Brezmadežne. Povzdignem svoje srce k njej, naj mi ona pomaga. Obljubila sem, če bom uslišana, zahvalo v Vestniku. Sedaj vsa srečna, polna veselja ter zdrava izvršujem to obljubo. Vam vsem pa, ki ste nesrečni in pomoči potrebni, kličem: „Obrnite svoje srce k Mariji. Pri njej so vsi zakladi, ona vsako zaupno prošnjo tako rada usliši.“ *Plavčak Marija*, Maribor.

Najprisrčneje se zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Mali sveti Tereziki za uslišano prošnjo, da ni bilo treba iti na operacijo. Še za naprej jih prosim za ljubo zdravje in za uslišanje še v neki drugi zadevi. *Z. T.*, Hinje.

Neimenovana iz Sevnice se toplo zahvaljujem Mariji Pomočnici za pomoč v boleznih sina, ki je že tri leta bolehal brez nade na kako zboljšanje. Po zaupni priprošnji Marijini pa se je obrnilo na bolje in je danes popolnoma zdrav.

Po opravljeni devetdnevnic se mi je na priprošnji Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska močno zboljšalo stanje moje težke bolezni. Zato se prav prisrčno zahvaljujem. *Levstik Frančiška*, Travnik (Loški potok).

Marija Vučina iz Zenika pri sv. Jurju ob Ščavnici se zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Mali Tereziki za zdravje pri živini.

Don Bosku in Mariji Pomočnici se zahvaljuje za mnogo uslišanih prošenj in za srečno prestano operacijo *Dequal Anica*, Sarajevo. — *Štajner Rozalija*, Maribor, za prejeto zdravje. Na Marijino priprošnjo ji je popolnoma odleglo, da ji ni bilo treba v bolnico. — *Požar Ivanka*, Kamnik, za vse prejete dobrote. — *A. T.*, Dobrova pri Ljubljani, za prejeto zdravje. — *Isto Borštner Franc*, Zagorje ob Savi. — *Kos Polona*, Podgorica (Št. Jakob ob Savi). — *Neimenovana*, Iška vas. — *F. N.*, Dobre-

polje. — *Hafner Frančiška*, Dobrava (Cerklje pri Kranju); — *Prestor Polona*, Zg. Brnik (Cerklje pri Kranju); — *Suštarič Neža*, Semič.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomočnici za uslišanje v važni stanovski zadevi in jo prosim nadaljnje materinske priprošnje in pomoči. *F. G.*, učiteljica v K. — Prisrčna zahvala Mariji Pomočnici za večkrat uslišane prošnje in za zdravje otrokovo. *Grzin Kristina*, Crnomelj. — Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za večkratno uslišanje. Opravila sem devetdnevnic, obljubila dar za salezijanske ustanove in bila takoj uslišana. *R. D.*, Rogaska Slatina.

Skoro bo že štiri leta, odkar sem v veliki nevarnosti, ki mi je pretila, vso zadevo zaupno izročila v Marijine močne in dobrotljive roke ter obljubila, da bom zahvalo objavila, ako me usliši. Marija mi je res pomagala, vse se je srečno izteklo. Zato javno izrekam zahvalo najboljši, najmilejši, najmogočnejši Materi. Zaupanje v Marijo nikoli ne vara! *M. K. S.*, Škofija Loka.

Pošiljam obljubljeni zahvalo presvetemu Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za večkratno očitno uslišanje v dušnih in telesnih stiskah. Nikdar zastoj ne prosim, Marijina roka vselej vse prav uravna. *Tončka Kovačič*, Norički vrh (Gornja Radgona).

Za uslišano prošnjo v neki težavni zadevi se najprisrčneje zahvaljujem Mariji Pomočnici na Rakovniku, sv. Janezu Bosku ter sv. Tereziki. Obenem pošiljam obljubljeni dar. *J. K.*, Črnomej. — Za razne uslišane prošnje se zahvaljujejo še sledeči: *Golob Just.*, Celje; — *Brigelj Marija*, Dobrljevo (Čemšenik); — *H. N.*, Dol (Šmarje pri Jelšah); — *O. H.*, Sv. Andraž (Velenje); — *Neimenovana*, Sinkov turn (Vodice); — *J. K.*, Cerklje pri Kranju; — *Neimenovana*, Vransko; — Sanjkar Urška, Žiče (Loče); — *Zupančič Francka*, Dol. Logatec; — *N. M.*, Preserje; — *Rupar Kati*, Catež ob Savi; — *N. N.*, Ljubljana; — *P. M.*, Kovin; — *R. A.*, Rajhenburg; — *I. Žibert*, Dobje, za uslišanje v težki zadevi; obenem se priporoča v molitev.

Zahvala sv. Janezu Bosku, Mali sv. Tereziki, sv. Srcu Jezusovemu in Marijiniemu za uslišano prošnjo v važni zadevi. Se priporočam v molitev in priprošnjo v dušnopastirskih težavah sv. Janezu Bosku,

Mali Cvetki in Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu. *Rampre Franc*, župnik v Zabukovju.

Prisrčna zahvala Mariji Pomočnici, sv. Mali Tereziki za srečno prestano operacijo in za izredno naglo ozdravljenje. V zahvalo darujem Mariji zlato srce. *Neimenovana*, iz Dobrega polja. — Tisočera zahvala Mariji Pomočnici na Rakov-

USLIŠANJE NA PRIPROŠNJO SV. JANEZA BOSKA

Naš Danček, petleten fantek, živahen, neugnan, je začel postajati tih in otožen. „Nekaj mora biti otroku“, sva dejala. Peljala sva ga k zdravniku specialistu, pregledal ga je na rentgen in ga nama vrnil, češ, nič ne bo z njim, vsako zdravljenje je zastoj. Potrta in neizrečeno žalostna sva se vrnila z njim domov. Prosila sva kljub temu drugega zdravnika, ki je odsej vsak dan prihajal k malemu, vsak dan mu dajal injekcije, pa dečko je hiral in hiral. Zdravnik sam je zdvojil nad njim. Prišel je še drugi zdravnik, posvetovala sta se in sklenila, da naj ga odpeljemo v bolnico, če je sploh še kaj upanja. Revček je postajal že plav po životu. V Ljubljani so ga sprejeli in ga takoj operirali. Skoro preko vseh pljuč je bilo ognojeno, le še samo malo — in utrnilo bi se mu bilo nam tako drago življenje. Drugi dan po operaciji so nama povedali, da primarij, ki ga je sam operiral, ni imel prav nobene nade, ko ga je položil na operacijsko mizo, tako težek slučaj je bil. In vendar je Danček danes že skoro popolnoma zdrav. Kako se je to zgodilo? Vsi zdravniki so izgubili vsako upanje nad njegovim ozdravljenjem! Kako je torej ozdravel? Midva sva prepričana, da ga je ozdravil don Bosko. Takole je bilo. Dobil a sva njegovo relikvijo na podobici, prižgala sva lučko pred njo, don Boskovo podobico pa sva mu dejala pod zglavje.

Neko jutro, kmalu potem, pa je Danček pripovedoval, kaj se mu je sanjalo. Tam na mostu čez Bistrico se je znašel. Poleg njega je stal duhovnik v dolgi obleki segajoči skoraj do tal in velik klobuk je imel. Kaj mu je rekel? Nič, le nasmehnil se je Dančku, pogladil ga po laseh in mu pokazal križ. S pripovedovanja sva koj uganila, kdo bi mogel biti ta gospod. Pokazala sva malemu don Boskovo sliko, pa ga je takoj spoznal, češ, prav ta je bil.

Ko so vsi zdravniki izgubili vsako upanje nad njim, midva ga še nisva, prosila sva don Boska za ljubega nama otroka

niku za ozdravljenje moža in za srečno rešitev v drugi težki in važni zadevi. *R. D.*, Beograd. — *P. N.*, Mozirje, se priporoča v molitev, da bi ozdravela po hudi operaciji.

Klobasa Anton, iz Kunove v Negovi, se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. don Bosku za izredno pomoč in varstvo v smrtno nevarni bolezni in dvakratni operaciji.

in zdaj sva prepričana, da nama ga je on ozdravil. Tisočera mu hvala!

Danilo in Tinka Krašovec,
Tržič.

Sv. Janezu Bosku se zahvaljujem, da je čudežno ozdravil mojo bolno nogo. Bila sem se močno opekla. Napravila se je velika rana. Bilo je prisajeno, rdeče in plavo. Noga je bila močno zatekla. Strašili so me in tudi sama sem bila v velikih skrbeh, kaj bo z nogo. Vsi so mi svetovali, da moram takoj k zdravniku. Premišljevala sem, kaj mi je storiti. Domislila sem se pravo. Don Bosko je že tolikim pomagal, tudi mojo nogo bo ozdravil brez zdravnika, brez zdravil. Dejala sem mu: „Kar bi imela dati zdravniku, bom dala tebi, samo pomagaj mi!“ Prepričana, da me bo vslišal, sem molila v ta namen. In res. Ze čez noč mi je odleglo in noga se je prav lepo zdravila. Danes je popolnoma zdrava. Zato pa tudi jaz izpolnjujem svojo obljubo in se sv. don Bosku najprisrčneje zahvaljujem. — Obenem se zahvaljujem tudi Mariji Pomočnici za vse številne milosti na duši in telesu. Večkrat sem jo prosila kaj takega, kar se mi je zdelo premalenkostno, a me je tudi v tem uslišala. Hvala ji. *Lap Fani*, Ljubljana.

V veliki nevarnosti sem se zaupno zatekla k sv. don Bosku, ga zaupno klicala na pomoč in sem bila takoj uslišana. Ravno tako mi je pomagal in me uslišal v neki drugi potrebi, ko sem se k njemu zatekla za pomoč in začela opravljati devetdnevnicu njemu na čast. Že tretji dan sem bila uslišana. Za vse te milosti sem mu iz srca hvaležna in se mu priporočam še v neki drugi važni zadevi. *Neimenovana* iz Laškega.

Amalija Koren, Vipava, se najprisrčneje zahvaljuje sv. don Bosku za precejšnje ozdravljenje in ga prosi še nadaljnje pomoči. — Prvotako se zahvaljujejo: *Kos Fani*; — *Burja Josipina*; — *Meden Marija*, Begunje pri Cerknici; — *M. L.*, Št. Ilj (Velenje); — *Belak Jozefa*, Maribor.

KAZALO ZA LETO 1934.

LETO XXX.

RAZNOTEROSTI

Pismo vrhovnega predstojnika	1
V zarji slave	3
General jezuitov in sv. oče o don Bosku	4
Odhod misijonarjev	5
Zlati jubilej salezijancev v Braziliji	7
Velika velika noč	21
Kako se vrši kanonizacija	22
Don Bosko je svetnik	41
Don Boskov dan v Ljubljani	42
Don Boskovo slavje v Rimu	43
Slovenci pri sv. očetu	49
Nagevor sv. očeta na salezijance in sotrudnike	51
Don Boskove slavnosti v Turinu	52
Ljubljana časti don Boska svetnika	56
Don Boskovo slavje širom Slovenije	61
Nekatere misli iz slavnostnih govorov	67
Vse to je Marija storila	70
Cerkev sv. Male Terezije	71
Zaupanje v don Boska	73
Govor Nj. E. škofa I. Tomažiča o don Bosku	74
Sv. oče govori še vedno o don Bosku	77
Dva don Boskova čudeža	78
Don Bosko si osvaja svet	79
Ob desetletnici	93
Po don Boskovi kanonizaciji	95
† Španova mama	109
Misijonski mesec	114
Don Boskov trojni kruh	115

ČRTICE IZ DON BOSKOVEGA ŽIVLJENJA

V don Boskovi šoli	25
Don Boskov proroški duh	25
Ahil Ratti pri don Bosku	77
Žena z berglami	115

IZ NAŠIH MISIJONOV

Zgodovina salezijanskih misijonov	9
Posmrtno poročilo o Karlu Mlekušu	11
Padel na polju slave	11
Iz novega misijon v » Poxoreu « v Braziliji	26
Japonsko	27, 102
Otroška zavetišča na Japonskem	28
Indija	29

Polja so zrela za žetev	29
A Tsoi	29
Jezus je v mojem srcu	30
<i>Pisma misijonarjev</i>	
Mlekuš	30
Kerec	31, 83, 84
Geder	32, 121
Floran	33
Vrhovnik	13
Trampuž	120
Perù	33
Kako so hudiča z Belcebubom izganjali	83
Božje mreže	101
Praznik cvetočih črešenj	103
Rio Negro	117
Junaštvo polskega misijonarja na Kitajskem	117
<i>Po salezijanskem svetu</i> 15, 34, 85, 104, 122	
<i>Kotiček bivših gojencev</i>	89

IZ NAŠIH ZAVODOV

Rakovnik	18, 35, 86, 107, 125
Radna	17, 35, 86, 107, 127
Kodeljevo	17, 88, 109, 126

MILOSTI

Marije Pomočnice	19, 38, 90, 110, 129
Sv. Janeza Boska	40, 92, 112, 130
Častitlj. Dom. Savija	40, 92

SLIKE

Nekateri pomembnejši salezijanski zavodi v Braziliji	7
Kardinal Leme v krogu škofov po zahvalni pesmi	8
Marija na ulicah mesta Nikteroj	9
Mali Hivarec	14
Novi prapor deškega Marijinega vrtca na Kodeljevem	17
Trg sv. Petra	22
Razsvetljena kupola sv. Petra v Rimu	24
Malo semenišče v Miyazaki	27
Gojenci malega semenišča v Miyazaki	28
Senator Marconi s soprogo med salezijanci	34
Rakovnik - Smučarji	36

Slovesni vhod sv. očeta v baziliko sv. Petra	44	Bodoča cerkev sv. Male Terezike	71
Pogled v razsvetljeno cerkev sv. Petra	45	Siam: Čudežno ozdravljena deklica	74
Množica na trgu sv. Petra pričakuje sv. očeta	48	Prezv. g. dr. Ivan Jožef Tomažič, škof lavantinski	75
Sv. oče Pij XI.	49	Papež Pij XI. kot novomašnik	78
Slovenski romarji pred cerkvijo sv. Petra	50	Sv. oče blagoslavlja zbrane množice na trgu sv. Petra	80
Don Boskova urna pred cerkvijo Marije Pomočnice v Turinu	52	Don Bosko med svojimi godci	81
Don Bosko v zarji slave v baziliki Mar. Pom. v Turinu	53	Avdijenca v cerkvi sv. Petra	82
120 škofov se klanja don Bosku v Turinu	54	Marija Pomočnica v Pečah	89
Belooblečeni otroci v don Boskovi procesiji v Turinu	55	Kronanje rakovniške Marije Pom.	94
Nj. E. kardinal dr. Aug. Hlond	56	Ob zaključku slavostne procesije	96
Sprejem Nj. E. kardinala Hlonda	57	Cerkev sv. Janeza Boska v Parizu	99
Prezv. g. nadškof dr. A. B. Jeglič blagoslavlja množice	57	Okni v novi cerkvi sv. Janeza Boska v Lijonu	100
Prezv. g. nadškof dr. A. B. Jeglič daruje sv. mašo	58	Sv. Jožef Kotolengo	104
Procesija: slikovita skupina narodnih noš	58	Kardinal Hlond blagoslavlja temeljni kamen za povečanje valdoškega oratorija	105
Množice se zbirajo za procesijo	59	Glejte jih kako so pridni	108
Duhovščina spremlja don Boskovo relikvijo	60	† Španova mama	110
Spremstvo in voz z don Boskovim kipom	61	† Kralj Aleksander I.	113
Don Boskove prve sanje	62	Zgornji del kipa bratislavske Marije Pomočnice	116
Novi don Boskov oltar na Rakovniku	65	Katekist je pripeljal Kristusovega kandidata	117
Don Boskov kip na Rakovniku	69	Don Boskova proslava v Afriki	118
		Notranjščina rakovniške cerkve z lestencem	121
		Prizor iz domačega življenja	122
		Bratislavska Marija Pomočnica	125
		Otočec	126
		Grof Villavicencio z gospo in otrokom	127

Tej številki Vestnika je priložena položnica. Vljudno prosimo, da nam blagovolite nakazati kakšno malenkost za kritje tiskovnih stroškov, ki jih imamo z Vestnikom. Letno nas stane s prilogo vred 10 Din. Kdor pa je to že poravnal, naj položnico shrani za drugo priliko.

Pripominjamo, da lahko naročite maše, ki se bodo brale v Marijinem svetišču na Rakovniku, pri don Boskovem ali pri Marijinem oltarju. Mašno miloščino (15^z ali 20 Din) pošljite po naši položnici (št. ček. računa je 12.945), zadaj na hrbtu pa označite namen. Sicer pa vas prosimo, da pri vsaki pošiljki natančno zapišete (zadaj na položnici, ker to nič ne stane), v kakšen namen to ali ono vsoto pošljete.

Opominjamo da priloženo polo don Boskovega življenjepisa skrbno shranite. Zato pazite da se ne zamaže ne raztrga in ne izgubi!

Uredil dr. Franjo Knific. — Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Odgovoren za sal. inspektorat in sal. tiskarno Pavel Alfonz.

„KNJIŽICE“

Priporočamo vsem cenjenim bravcem Vestnika, naj si naroče naše knjižice, ki izhajajo vsakih štirinajst dni. — Doslej so izšle tele knjižice: **Srečno pot** (pošla) — **G†M†B** — **Božje sledi** (pošla) — **Zakaj zlo** — **Toto** — **Pust in post** — **Šola miru** — **Rešilna vrva** (pošla) — **Sveti Janez Bosko** — **Križ v krvi** (druga izdaja) — **Mama Marjeta** — **Kapitalisti** — **Zvezda Eva** — **Lažni preroki** — **Jesus mladenič** (dva zvezka) — **Skrivnost svete Cerkve** — **Duhovniki** — **Sveto leto** — **Boj proti Bogu** — **Izgubljeni poklic** — **Ne bodite v skrbeh**. — Posamezna knjižica stane 1 Din.

V OCENO SMO PREJELI

Vtiski iz Konnersreutha.

Brezbožni svet vedno bolj pozablja na Boga; vedno bolj se mu odmika, kar je večno, živeje in živeje pa mu stopa pred oči le časni blager. Bog pa je tako dober, da zdaj in zdaj dramí ljudi iz brezbriznosti, tudi če je treba s prav čudnimi pojavi.

Tako je zdaj tam v neznatni bavarski vasici na češki meji izbral za srednico svojih klicev Terezijo Neumann.

Zaznamovana je z ranami božjega Odrešenika in z videnji. Vsako noč s četrta na petek se zdi, kakor da prehaja vso Kristusovo muko. Praški nadškof dr. Kašpar je bil navzoč pri tem trpljenju in je vse skrbno in vestno popisal, kar je videl in slišal. Iz tega so nastali *Vtiski iz Konnersreutha*.

Knjigo je na slovenski jezik lepo prevedel g. župnik Janez Oblak. Pisana je preprosto za preproste, pa tudi za izobražence. Vsak bo našel v knjigi prečudne stvari, ki se dogajajo na tem kmetškem dekletu. — Knjiga bo obrodila mnogo dobrega pri tistih, ki jo čitajo v svoji preprosti veri in prepričanju, da Bogu ni nemogoča nobena stvar. Morda se bo kdo nasmehnil pripovedovanju in z nevero odložil knjigo. Nič čudnega, saj je bilo na Kalvariji ob Kristusovem križu prav tako. Eni so se posmehovali, drugi pa so zajemali milost in zveličanje. —

Knjigo toplo priporočamo.

Stane broš. 12 Din, v platno vezana 20 Din. Člani Mohorjeve družbe jo dobe 25 odstotkov ceneje, če jo naroče pri družbi sv. Mohorja v Celju, ali pri podružnici Mohorjeve knjigarne v Ljubljani, Miklošičeva, 19.

Misijonski koledar 1935.

Letnik XVI. Velika osmerka, 128 strani, Groblje-Domžale. Cena 10 Din.

Misijonski koledar ima prednosti vseh dosedanjih in jih celo prekaša. Naslovna slika je štiribarvna. Notranjost krasi 90 slik in vinjet. Tipi črk se pogostoma menjajo. Vsaka stran nudi očem novo lepoto

in zanimivost. Vsebina je poučna, a obenem mikavna in zabavna. Deloma je opremljena z zemljevidi. — Nekaj naslovov: Afrika, dežela skrivnosti. Knoblehar in njegovi. Limpopo, skrivnostna reka. Slovenci v prefekturi Lydenburg. Zamorski Pavliha. Dajte nam misijonarjev. Cvet in ponos lastnega plemena. Japonska in njeni problemi. Misijonsko leto 1933—1934. Osveta (Povest). Molitev in žrtev... Naroča se v Misijonski tiskarni, Domžale-Groblje.

Klaverjev misijonski koledar.

Neumorna Klaverjeva družba se neprestano trudi, da bi med afriškimi črnici razširila Kristusovo kraljestvo in rešila čimveč duš. Zbira prispevke za te uboge duše, a žal, da je tako malo razumevanja za veliko in Bogu tako ljubo delo. Zdaj, ko se poživlja med katoličani duh gorečnosti za Kristusovo kraljestvo na zemlji, je še celo prav, da se zganejo dobre duše in kolikor morejo, doprinesejo svoj dar za tako potrebno in tako hvaležno delo. Nič ni tako hvalevrednega, kakor delovati za duše, ni življenje bolj preživeto kot za reševanje duš. To se pravi pomagati Bogu.

Na vse načine Klaverja družba poskuša pridobiti ljudi tudi med nami Slovenci, naj bi ji pomagali. Izdala je pravkar *Klaverjev misijonski koledar*, ki je bogat na vsebini in nas seznanja z razmerami, kjer delujejo misijonarji za uboge zamorce.

Ni veliko 5 Din za koledarček, lahko jih boste utrpeli, pa vendar s tem družbi veliko pomagate.

Vsak mesec izidejo *Odmevi iz Afrike*, ki spet seznanjajo z delom v afriških misijonih. Naročite jih, vsaj zato, da delo podprete. — Za vaše male pa je kaj primeren „*Zamorček*“. Tako boste že v mladih srcih vzbudili plemenito željo, pomagati bližnjemu in misijonsko misel. Ne bo vam žal, saj gre za duše!

Zamorček stane letno 7 Din. Odmevi iz Afrike 10 Din.

VELIKA NOVOST!

V kratkem bomo imeli na razpolago ljubeznivo skupino podobic (šest različnih) v čisto sodobnem slogu. Podobice bodo barvaste, preproste pa vendar genljive. Na njih bodo upodobljeni prizori iz Jezuščkovega življenja v Nazaretu, kakor si ga umišlja preprosta ljudska duša. Te podobice bodo posebno primerne za kakšne nagrade otrokom. Zato jih še posebej preporočamo gg. katehetom in učiteljem.

Prihodnji mesec izidejo že dolgo pričakovane

PESMI ZA CERKVENO LJUDSKO PETJE

Pred dvema letoma smo izdali prvo izdajo te pesmarice, ki pa je bila namenjena le bolj našim gojencem po zavodih. A ko so ljudje zvedeli zanjo, so jo takoj pobrali. Nova izdaja bo nekoliko večja. Obsegalo bo okoli 200 najbolj znanih in najlepših ljudskih cerkvenih pesmi. Cena bo prav malenkostna.

BOŽIČNE RAZGLEDNICE

V zalogi imamo lepe božične razglednice. V kratkem pa upamo, da bomo tiskali nekaj novih z pristno narodnimi motivi. Ako naročite vsaj 10 razglednic, jih dobite po 0.80 Din, na drobno pa so po 1 Din.

ZA MIKLAVŽA — ZA BOŽIČ

kupujte naše knjige

Sveti Janez Bosko	Din 5	Vzgojna metoda sv. Janeza	
Vzor mladine	" 8	Boska	Din 12
Mala cvetka	" 8	Sv. Frančišek Saleški	" 8
Nevesta presv. Srea	" 8	Marijine pesmi	" 6
Lepo vedenje	" 3	Mala skrivnost	Din (2), 3
Duhovne vaje, molitvenik		V Zveličarjevi šoli	" (4), 5
sv. Terezike, rdeča obreza	" 8	Totò	Din 1
zlata obreza	" 12	Pust in post	" 1
Junak s pristave	" 8	Šola miru	" 1
Šmarnice Marije Pom.	" 12	Sveti Janez Bosko	" 1
Pri božjem Sreu, molitvenik		Mama Marjeta	" 1
rdeča obreza Din (12), 16		Duhovniki	" 1
zlata obreza „ (15), 20		Skrivnost sv. Cerkve	" 1
		Boj proti Bogu	" 1

Cene v oklepaju so za salezijanske sotrudnike in sotrudnice.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA